

‘Ο Μίκης ἐλεύθερος

‘Ο Μίκης ἐλεύθερος, ὁ Μίκης στὸ Παρίσι, ἡ Μελίνα ἀγκαλιάζει τὸ Μίκη, ἡ ‘Ελλάδα τοῦ Παρισιοῦ, τὸ Παρίσι ὄλο καλοσωρίζει τὸ Μίκη. Κι’ ὁ Μίκης βουδὸς ἀπὸ τὴ συγκίνηση, σηκώνει μονάχα τὰ χέρια ψηλά, ἀγγίζει τοὺς φίλους, δοκρῦζει,

«Πικρὴ λευτεριά, ἡ Μυρτώ, τὰ παιδιὰ στὴν ‘Ελλάδα. Τόσοι ἀκόρα στὶς φυλακὲς»....

Ἔστω ὅμως, αὐτὸς, ὁ Μίκης εἶν’ ἐλεύθερος. Ἐλεύθερος ν’ ἀνοίξει τὴ φωνὴ του σ’ ἓνα τραγούδι ποὺ ν’ ἀντιλαλήσει σ’ ὅλη τὴν Εὐρώπη. Ἐλεύθερος νὰ γελάση, νὰ δῆ τὸν ἥλιο, νὰ πῆ τὸν πόνο του, ἔστω καὶ πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ νοσοκομείου, ἔστω καὶ μὲ τσακισμένο τὸ κορμὶ ἀπὸ τὶς κακουχίες, ἔστω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὴν ‘Ελλάδα του.

Ὅλοι περιμένουμε αὐτὸ τὸ τραγούδι, περιμένουμε τὴ μουσικὴ του σὰν τὸ σφουγγάρι ποὺ περιμένει διφασμένο μὰ σταγόνα νερό. Τὸ περιμένουν οἱ κοπέλλες μας, νὰ τ’ ἀκούσων πίσω ἀπ’ τὲς γρέλιες ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους τους. Τὸ περιμένουν οἱ ἐργάτες μας νὰ τὸ κάνουν ρυθμὸ στὴ δουλειὰ τους, τὸ περιμένουν τὰ χερσιὰ μας νὰ ξυπνήσουν κι’ εἰ πόθοι μας νὰ ἡμερέψουν. Τὸ περιμένουν τὰ παιδιὰ μας γιὰ νὰ τὸ πιούν σὸν γάλα καὶ φωνὴ πρὶν πῶσε στὸ σχολεῖο. Κι’ ἡ ‘Ελλάδα τὸ περιμένει, νὰ τὸ κρυφακούσει πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς.

Πόσα βῆχη νὰ πῆ ἀλήθεια, ὁ Μίκης, ἕστερα ἀπὸ τὰ τρία δραματικὰ χρόνια ποὺ πέρασε.. Γιὰ τὴν παρανομία, τὴν σύλληψη, τὴν φυλακὴ, τὴ Ζάκουσα, τὸν Ὀρωπὸ. Γιὰ τὲς κρυφὲς χορωδίες καὶ τὰ αὐτοσχέδια τραγούδια ποὺ τὰ περνοῦσαν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὰ τραγουδοῦσε ἡ Φαραντούρη κι’ ἡ Μελίνα.

Πόσα βῆχη ἀλήθεια νὰ πῆ. Κι’ ἐρεῖς ἔχουμε σπημένο τ’ αὐτὶ καὶ περιμένουμε.

Καὶ τὸ καλὸ νὰ γίνης καλά πρῶτα, γιόκα μου, σκύβει στοργικὴ μάννα ἡ ‘Ελλάδα καὶ τοῦ φιθυρίζει. Μὲ τὸ καλὸ!